

Elektronsko glasilo
OŠ Šentvid

Izdajatelj:
Osnovna šola Šentvid
Prušnikova 98
1210 Ljubljana Šentvid

Namesto uvodnika misli

TEME

v tej številki:

- Vižmarski tabor
- Ekologija
- Sestavki po literarni predlogi
- Bistra glava

Počitnic je konec,
ko se ti začne tožiti po delu.

MORRIS FISHBEIN

Misli na počitek, vendar nadaljuj delo.

ANGLEŠKI REK

Kor ne dela, ne ve, koliko
je vreden počitek.

KURDSKI REK

BOJ S ČAROVNICO

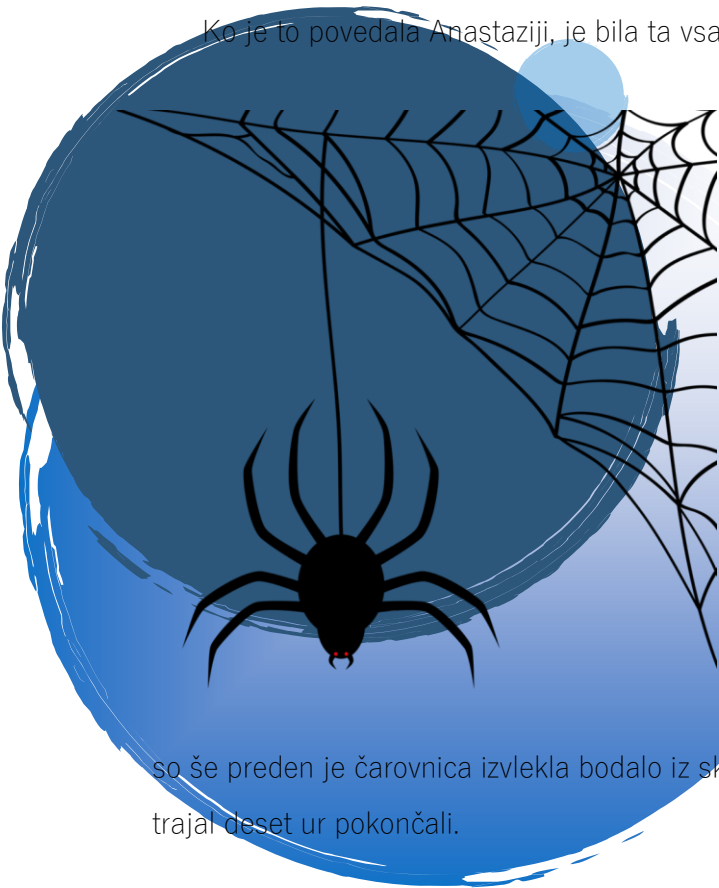
Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami živel reven kmet, ki je imel sedem hčera in devet sinov.

Bil je zelo reven, da je komaj za kruh zaslužil. Mati je že davno umrla in oče se je odločil, da se znova poroči z bogato ženo. Vendar oče ni gledal na prijaznost, ampak na bogastvo. Mačeha je bila do moža zelo prijazna, ko pa ga ni bilo doma so morali vsi otroci skrbeti za red čistočo in živali. Oče je bil na otroke zelo ponosen, na ženo pa še bolj. Mačeha je vedela, da ne more prav veliko izgubiti, če se poroči z revnim kmetom, saj ji ne bo treba plačevati služkinj, ampak bodo garali otroci.

Med vsemi temi otroki se je mačeha odločila, da bo imela za osebno družabnico najlepšo in najstarejšo hči po imenu Anastazija. Njeni bratje in sestre so mislili, da bo tudi Anastazija postala zlobna, nesramna in lena. Motili so se. Anastazija je ostala prijazna, vendar je bila kljub vsemu še vedno živahna.

Otroci niso hodili v šolo, ampak so se šolali doma. Sčasoma so ugotovili, da je mačeha prijazna. Vse jih je naučila: olike in vljudnosti. Mačeho pa je bilo zelo strah njene sestre. Ta je bila zelo nesramna in zlobna. Preden se je poročila, je mačeha zelo trdno držala s svojo sestro, odkar pa je poročena, pa se samo delala, da drži z njo; sicer pa jo je bilo zelo strah, da bi se razkrinkala.

Ko je to povedala Anastaziji, je bila ta vsa zgrožena in se je odločila, da ji bodo ona in njeni bratje ter sestre pomagali. Mačeha ji je bila zelo hvaležna.

Zlobna sestra mačeha, ki je bila v resnici čarovnica, je kmalu izvedela, da jo sestra vara in se je odločila, da to preveri. Poklicala je mačeho in ji naročila, naj pride k skrivnostnemu brlogu na koncu gozda. Mačeha je to povedala otrokom. Zmenili so se, da bodo odšli vsi, le da se bodo otroci skrili v bližini dogovorjenega kraja.

Ko je prišla čarovnica, sta se z mačeho najprej pogovarjali o tem, kaj bi počeli ta trenutek. Čarovnica pa je kar naenkrat vprašala ali je poročena. Mačeha je seveda odgovorila, da ni in čarovnica jo je hotela ubiti. Na srečo pa so še preden je čarovnica izvlekla bodalo iz skrivališč pritekli otroci in jo v dolgem in vztrajnem boju, ki je trajal deset ur pokončali.

Kmalu za tem so bili že doma in proslavili zmago. Čez čas je prišel še oče in skupaj so praznovali pozno v noč.

Ko je minilo še nekaj let, se je Anastazija poročila z lepim mladeničem, pozneje pa so se poročili še njeni bratje in sestre. Vsi skupaj so imeli veliko otrok in polno dela. Njihovi otroci pa so imeli še več otrok.

Seveda na čarovnico niso pozabili in Anastazija in njeni bratje ter sestre se radi spominjajo dne, ko so jo premagali. Mačeha in njen mož sta živela še nekaj lepih let, nato pa sta umrla.

V čast in v zahvalo so jima pripravili lep, razkošen in s cvetjem obdan pogreb. Na njem se je pilo in jedlo, kolikor se je hotelo. To je bil vesel pogreb, saj so vedeli, da se bodo srečali nekoč, nekje, morda za devetimi gorami, sedmimi vodami ... Danes pa je igrala godba in vsi so peli in plesali kot naviti. Vino je teklo v potokih, medenjaki so se kar kotalili s pladnjev – veselje je bilo neskončno in lepo.

Po temu slavlju so vsi živeli umirjeno in srečno do konca svojih dni.

Zaupati vam moram, da ta družina še vedno živi, njen priimek pa je Veliki. Če bi družino radi spoznali, vzemite sedmi imenik, odprite ga na tretji strani od zadnje strani in ... jih pokličite na 777 999

333. Če bodo imeli čas, se vam bodo oglasili – vendar le, če ste prej bili sedem dni in devet ur ter dvanajst minut popolnoma pridni.

Čarovnice so izmišljena bitja, ki naj bi imela nadnaravno moč in bi bile odposlanke hudiča.

Svojo moč/Svoje moči naj bi uporabljale v zle* namene (npr. povzročanje slabega vremena, bolezni in nesreče) in tako škodovala ljudem.

Po navadi so upodobljene z značilnim konicastim (črnim) klobukom, včasih tudi z metlo, njihov nos naj bi bil okrašen z bradavico ipd. Spremljajo jih čarovniške živali, kot so npr. mačke ali vrane.

Čarovnice izrekajo uroke** ter kuhajo razne napoje in zvarke. Pri tem uporabljajo pripomočke, kot so npr. kotel, čarovniška palica, čarovniške knjige ter razne čarovne simbole in amulete***. Nekateri ljudje jim pripisujejo tudi sposobnost vedeževanja, prerokovanja, jasnovidnost in spreminjanje podobe.

Moč čarownic je največja ob tako imenovanih čarovniških dneh (četrtek, petek in sobota), ponoči in ob polni luni. Coprnice ali vešče, kot so jim tudi rekli, naj bi se sestajale ponoči (priljubljeno zbirališče čarownic v Sloveniji je gora Slivnica nad Cerkniškim jezerom).

Pojmovnik:

* zle – zlo: slabo

** urok iz glagola uročiti (*navadno z besedo, s pogledom povzročiti, da kdo izgubi kako dobro, naravno lastnost, sposobnost: uročiti šolarja, da dobiva le slabe ocene*); pogosto se urok povezuje s prekletstvom, vendar to povsem ne drži, saj je urok lahko tudi kaj pozitivnega (sicer redkeje)

*** amulet – predmet, navadno obesek, ki se mu pripisuje čarovna moč

IZ BESEDE **ČAROVNICA** TVORI ČIM VEČ BESED (SAMOSTALNIKOV), KI POIMENUJEJO ŽIVALI.

_____ KAR DELA POD ZEMLJO

_____ GOSPODIČNA OD RACAKA

_____ ČRNA IN ZELO PAMETNA PTICA

KAJ OD TEGA NI ČAROVNIŠKI SIMBOL?

ČAROVNICA IN JAZ

Je čaravnica ena huda reč,
jaz bi jo najraje v peč.

A je ne morem,
saj le malo poguma premorem,
zato kličem vas, junake,
vas, silne silake,
da jo skupaj napodimo
in ji krilo izprašimo;
da jo tako prestrašimo,
da se je za vedno znebimo.

Če vam pa bi bilo za njo slučajno hudo,
se spomnite le na Janka in Metko
pa na tisto malo Cvetko,
ki hodi sedaj v devetletko;
ona pred njo trepeta
in od strahu kiha
kakor tudi iz sosednjega razreda velik Miha.
Čarovnice boji se še Špelca in drobna Angelca
pa Luka, ki mu je že misel nanjo muka,
ter Mija in drobna Lija,
ki jo ob pogledu nanjo kar v trebuhu zvija ...

Da bi bilo konec strahu in muk,
bodi nam tole v poduk:

Strahopetec je človek,
ki v nevarnosti misli z nogami,
je tisti,
ki govori z rokami,
in oni,
ki v težavah vedno visi na kakšni rami.

KDO OZIRAMA KAJ SO ČASOVNICE?

Čarovnice so izmišljena bitja, ki naj bi imela nadnaravno moč. Po nekaterih krščanskem prepričanju naj bi bile odposlanke hudiča. Svojo moč naj bi uporabljale v slabe namene (npr. povzročanje toče, bolezni, nesreče ...) in tako škodovala ljudem.

Po navadi so upodobljene z značilnim kovičastim klobukom, včasih tudi z metlo (s katero naj bi letele). Spremljale naj bi jih njihove, tako imenovane čarovniške živali, kot so npr. mačke ali vrane. Čarovnice naj bi izrekale uroke ter kuhale razne napoje in zvarke. Pri tem naj bi uporabljale pripomočke, kot so npr. kotel, čarovniška palica, čarovniške knjige ....

Nekateri jim pripisujejo tudi sposobnost prerokovanja, jasnovidnost in spreminjanje podobe.

Moč čarovnic naj bi bila največja ob tako imenovanih čarovniških dneh (četrtek, petek in sobota), ponoči in ob polni luni.

Coprnice ali vešče, kot so jim tudi rekli, naj bi se sestajale ponoči. Priljubljeno zbirališče čarovnic v Sloveniji naj bi bila gora Slivnica nad Cerkniškim jezerom.

Po Wikipediji <https://sl.m.wikipedia.org/wiki/Čarovnica>, 2, 5. 2019, 7.50.

Hokus-pokus!' je zavpila,
princa v žabo spremenila.

Kaj je to? _____ (RAVNICAČO)

Kdo pa je ta, kdo pa je ta,
ki prede brez prediva?

In vsako jutro brez vode
na pragu se umiva.

Kaj je to? _____ (ČAKAM)

Nič kaj odlična
zelena gospa.

Po vodi in blatu
najraje skaklja.

Klaj je to? _____ (ABŽA)

JAZ EKOLOG

V naravi in na moji poti v šolo videvam veliko odpadkov, ki so nepotrebni in okolju ter zdravju škodljivi, npr.: plastične vrečke, slamice ...

Opisala bom, kaj bi jaz kot ekolog spremenila na Zemlji in kaj že delam za čistejši svet.

Kot ekolog bi se najprej lotila vrečk. Vem, da brez njih ne moremo, toda ... ali se ne bi dalo prenašati stvari nekoliko drugače? Plastične vrečke bi nadomestila s papirnatimi. Še posebej tam ob zelenjavi in sadju. Aha, samo potem nastopi težava: Kako bi potem trgovci »namakali solato«? Papirnatate bi razpadle. Ali je potreben komentar?

Pri nas se nakupov lotevamo takole:

Ko naša družina nakupuje, imamo prav posebno vrečo za živila in eno vrečo za obleke ali čevlje. Največkrat s seboj vzamemo t. i. trajne vrečke. V njih zložimo po nakupi vse, kar smo si pripeljali z vozičkom ...

V reviji National Geographich sem na fotografiji videla, kako ljudje hodijo po velikem kupu plastičnih vrečk. Živali v oceanih nevede jedo plastiko, se vanjo zapletajo in zaradi nje umirajo .

Palčke za ušesa: vsak dan za enkratno uporabo. Torej nujne, a okolju neprijazne. V enem zabojčku jih je kar 300. A veste, koliko materiala je to? V reviji National Geographic sem videla fotografijo, kako je morski konjiček držal s svojim repom palčko za ušesa. Fotograf, ki je to posnel, je pod njo napisal, da si želi, da te fotografije ne bi bilo.

Tudi čokoladni jajčki imajo v sebi plastično igrčko. Ali so plastične igrčke res potrebne? Če bi bile figurice iz druge čokolade ali iz marcipana – mar ne bi bilo boljše, bolj okusno pa še ekološko!

In še en predlog: V sredini jajčka bi bila lahko npr. naloga z enološko vsebino. Okusno in poučno!

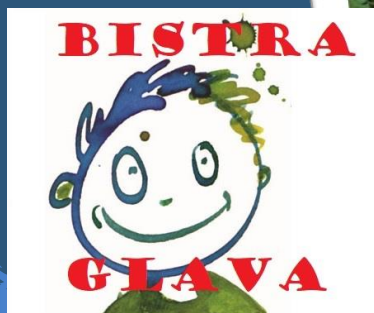
Zelo me motijo tudi avtomobili. Saj vem, da brez njih ne moremo, a ...

Sprašujem se,

ali se res moramo pripeljati do vhoda v šolo. Ali je res to varno, da otroci skačemo med njimi pred vhodom? Ali ...? Oh, teh **ali** bi bilo še in še. Zavzemam se za racionalno rabo. In to je – raba, ko res drugače ne gre. Za takšno rabo, da npr. ne bodo ogroženi otroci, ko hodijo po šolskem dvorišču, pešci, ko hodijo po pločnikih ...

Izpušni plini v Šiški smrdijo in bi se najraje preselila na podeželje. Namesto avtomobilov na gorivo bi jaz uzakonila uporabo električnih avtomobilov.

Brneče vozilo
je polno stvari,
odpelje te tja,
kjer so druge smeti.

Kaj je to? _____ (TOTARSMEAVSKI)

Smeti ob potki, fotografija Manca

Na sobna tla je ta zadeva položena,
smet marsikatera je podnjo pometena.

Kaj je to? _____ (AGORPERP)

ALI VEŠ,
DA ZAVRŽENA ŽVEČILKA NA TLA UBIJE PTICO?

Ptica zamenja žvečilko za hrano, zato jo skljunčka/poje. Ta se ji zalepi v požiralnem sistemu in ji onemogoči dihanje ter se zaduši.

Recikliranje* 1 tone (0,91 t) papirja prihrani 17 odraslih drevesa, 7000 litrov (26 m³) vode, 2,3 m³ prostora na odlagališču, 320l nafte, in 4.100 kWh(15 GJ) električne energije, dovolj energije za pogon povprečnega ameriškega doma za šest mesecev.

Pojmovnik:

* recikliranje – je predelava že uporabljenih, odpadnih snovi v proizvodnem procesu.

 intervjū

Z MOJIM NONOTOM

- 1.
1. Kaj si študiral?
2. Zakaj si začel to študirati?
3. Kaj obsega ta študij?
4. Kako je potekala tvoja študijska pot?
5. Kaj si počel po diplomii?
6. Kaj si po poklicu?
7. Kaj točno si delal v službi?
8. Ali je bilo delo težko?
9. Kaj je projektiranje?
10. Koliko časa traja en projekt?

ODGOVORI

K 1. Študiral in doštudiral sem gradbeništvo.

K 2. Študiral sem v Ljubljani, in sicer na FAGG (Fakulteta za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo).

K 3. To sem začel študirati zato, ker še od malih nog, tj. od tretjega razreda osnovne šole, sem želel spoznati področje projektiranja in gradnje objektov.

K 4. Obseg študija gradbeništva zajema vse faze in korake, ki so potrebni, da lahko objekt, kot je hiša, nebotičnik, most, cesta, železnica ali drugo zgradimo in tudi varno uporabljamo. Ta študij te nauči, da dobro premisliš, kaj potrebuješ in koliko. Nauči te, kako narisati in projektirati, do bo objekt varen in da bo dolgo v uporabi. Med študijem smo imeli tudi prakso, na kateri smo spoznali, kako se hiša, most, cesta ali jez zgradi.

K 5. Moja študijska pot je potekala takole: Po vpisu na fakulteti v prvem in drugem letniku smo imeli v glavnem splošne predmete, kot je matematika, fizika, statika, statistika, računalništvo, risanje, geometrija, gradivo, tj. spoznavanje gradbenih materialov, in filozofija ter sociologija. Po končanem drugem letniku sem

se moral odločiti, katero smer v gradbeništvo bom izbral za nadaljnji študij. Med štirimi smermi se izbral hidrotehniko. Ostale smeri so še bile visoke gradnje, nizke gradnje in komunalna smer.

K 6. Takoj po končanem študiju sem si vzel dva tedna počitnic, potem sem se zaposlil na Vodno gospodarskem inštitutu.

K 7. Po poklicu sem postal Univerzitetni diplomirani inženir gradbeništva.

K 8. V službi sem v glavnem delal to, kar sem se naučil v času študija; to je projektiranje od idejnih projektov do glavnih projektov pa tudi nadzor nad gradnjo teh objektov. V taki službi je potrebno sodelovati s sodelavci, ker projekta nikoli ne narediš sam, ampak je potrebno sodelovanje tudi drugih strokovnjakov.

K 9. Ker sem vedno želel biti gradbeni inženir, to delo mi ni nikoli bilo težko in sem ga opravljal z veseljem.

K 10. Projektiranje je to, da ko dobiš nalogo, ustvariš nekaj novega, si moraš najprej zamisliti v grobem kaj, kako in zakaj. Ko to definiraš, začneš razvijati idejo projekta. Ko je ta sprejeta in potrjena, pristopiš k izdelavi projekta za izvedbo z vsemi detajli in rešitvami, da bo lahko izvajalec del razumel in znal zgraditi to, kar si si zamislil. Ko je objekt zgrajen, moraš izdelati še projekt izvedbenih del, da se bo natančno vedelo, kaj je bilo zgrajeno – in, ali so bile kakšne razlike od projekta in izvedbo; kar pa mora biti vse zapisano in dokumentirano.

K 11. Čas trajanja izdelave enega projekta je lahko zelo različen, odvisno od velikosti le-tega: je lahko kakšen teden, več mesecev ali tudi več let, če je velik in zahjten.

Upam, da sem ti odgovoril to, kar si želel.

GRADBENI INŽENIR

Delo inženirja gradbeništva pa je zelo **dinamično** in odvisno od tega, na katerem področju gradbeništva bi delal.

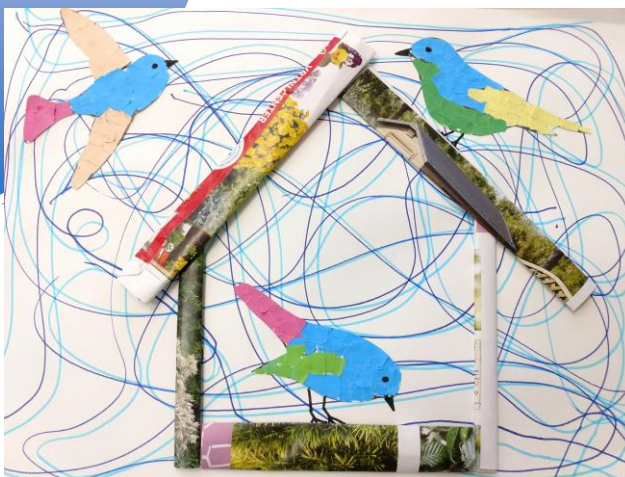
Inženir gradbeništva - projektant, **načrtuje gradnjo objektov**. Njegovo običajno delo poteka v pisarni, kjer računa, riše in projektira. Na začetku novega projekta mora obiskati gradbišče. Pregledati mora izračune zemeljskih meritev, ki mu jih pripravijo geodeti. Nato izdelava načrte, ki se nato uporabijo za gradnjo objektov. Pri svojem delu večino časa uporablja računalnik (programme AutoCAD, Word).

Inženir gradbeništva – izvajalec v operativi/izvedbi, **skrbi za celotno izgradnjo gradbišč**, katerih nadzornik je. Slediti mora poteku gradbenih del vse od začetka naročila gradnje do pridobitve uporabnega dovoljenja za objekt, ki ga zgradi. Dobro mora poznati zakone v gradbeništvu, kot so Zakon o graditvi objektov. Ko pride na delo, mora za vsako gradbišče pregledati in vedeti, kaj se bo delalo.

Inženir gradbeništva lahko dela na visokih gradnjah (stavbe, hiše, bloki) ali nizkih gradnjah (ceste, železnice, vodovodi, kanalizacije). Ne glede na delovno mesto pa je skupni **cilj inženirja gradbeništva novogradnja**.

Po https://www.erudio.si/slovenscina/visja-strokovna-sola/programi/gradbenistvo?gclid=Cj0KCQjwxYLoBRCxARIsAEf16-vjEWuniw7Q_1bAypXBf_ozT38GJAB33KnWyWTH50ZAT4Ss-SOd1tlaAnzvEALw_wcB, 10. 4. 2019, 7.40.

Ali veš?

Bivališča živali se skozi čas niso spreminjala. Iste vrste živali gradijo ista bivališča. Živali svoja bivališča gradijo ali poiščejo nagonsko.

Med bolj zapletana bivališča sodijo termitnjaki, mravljišča, bobrove gradnje ...

Med bolj oblikovane stvaritve sodi satje.

S STEFANOM ŠUMANCEM

intervju

Stand up komedija je komična oblika umetnosti. Komik nastopa v živo pred publiko, govori neposredno z njimi. Izvajalec je splošno znan kot stand-up komik.

1. KAKO DOLGO SE ŽE UKVARJAŠ S STAND-UP KOMEDIJO?

S stand-up komedijo se ukvarjam že 9 let. Svoj prvi nastop sem imel 26. 5. 2010.

2. ALI SI SI ŽE OD NEKDAJ ŽELEL POSTATI STAND-UP KOMIK?

Nisem si želel postati stand up komik, sem pa od vedno želel biti v svetu komedije.

3. PO ČEM MISLIŠ, DA SE RAZLIKUJEŠ OD DRUGIH KOMIKOV?

Mislím, da je moj smisel za humor različen od ostalih komikov, saj znam svoje težke življenjske situacije obrniti v smešne in jih kot take odigrati na odru.

4. NA KAJ SI NAJBOLJ PONOSEN?

Imel sem res veliko uspešnih nastopov, ampak lahko rečem, da sem najbolj ponosen na svoj dosežek, bil sem »STAND-UP KOMIK LETA 2013/2014«.

5. ČESA SE NE RAD SPOMINJAŠ?

Zelo nerad se spominjam svoje začetne treme pred nastopom, ki je bila tako močna, da sem trikrat pozabil besedilo za nastop in šel z odra.

6. KAJ TE ŠE VESELI POLEG STAND UP KOMEDIJE?

Poleg stand up komedije me še zelo veseli ribolov, šah, fitnes in gledanje filmov in nadaljevanj.

EVELINA ŠUMANAC, 3. a

Z ANDREJEM BEKEŠEM

 intervjū

1. Kako je izgledal dan na tvoji OŠ in s koliko leti si šel v šolo?

V šolo sem šel s sedmimi leti. To je bila I. osnovna šola v Celju.

Vsak dan smo se zbrali ob 7.55 pred šolo, kamor sva z bratom Petrom hodila v glavnem peš, 4 kilometre daleč.

Vrata so odprli ob 8. uri, ko se je začel pouk. Pouk je trajal 3 ali 4 ure za 1. in 2. razred, 3. in 4. razred pa so imeli tudi po 5 ur dnevno.

2. Na katere šole si hodil (ime, kraj, koliko let)?

Začel sem s I. osnovno šolo v Celju (od 1. do 3. razreda), v 4. razred sem dva meseca hodil na Osnovno šolo Hudinja, ki je bila samo 10 minut stran od naše hiše na robu Celja.

Potem smo se preselili v Trbovlje in sem do 8. razreda nadaljeval na Osnovni šoli Ivana Cankarja v Trbovljah.

3. Kaj je bila največja lumparija, ki si jo napravil v šoli in kaj so rekli starši in učitelji?

(Pogovarjava se o osnovni šoli, kaj ne?)

V 5. razredu smo imeli razredno zabavo in sva s sošolcem prinesla nanjo tudi vsak svojo steklenico piva.

Zdelo se nama je, da v 5. razredu otroci že lahko spijemo tudi kako pivo.

Odziv je bil hud, oceno iz vedenja so mi znižali na 4 (z najvišje 5). Tako v šoli kot doma sva bila s sošolcem deležna tudi ustreznih pridig, kaj se sme in kaj ne.

BISTRA

GLAVA

JAPONSKA - država v Vzhodni Aziji

Japonska je otoška država na Daljnem vzhodu. Leži v Tihem oceanu, vzhodno od Azijske celine. Na zahodu jo obliva Japonsko morje, razprostira se od Ohotskega morja na severu do Vzhodnokitajskega morja in Kitajske na jugozahodu. Na zahodu jo Korejska ožina loči od Korejskega polotoka.

Glavno mesto: Tokio

Cesar: Naruhito, j.

Valuta: jen
Prebivalstvo: 126,8 milijone (2017)

4. Kako si prišel na Japonsko in kako si se naučil pisati in govoriti japonsko?

Na Japonsko sme šel tako kot ljudje hodimo v gore, zato ker je tam.

Šel sem skupaj s prijateljem Mitjo.

Ker so naju opozorili, da na Japonskem nihče ne govori tujih jezikov, sva

se sama začela učiti japonsčine.

K sreči je Japonska izgovarjava zelo lahka, tako da so naju ljudje kar razumeli.

Na Japonsko sva šla s tovorno ladjo Goranka, trajalo je 3 mesece.

3 leta kasneje sem šel na Japonsko kot štipendist japonske vlade študirat matematiko.

Ker sem že znal govoriti, tudi z učenjem pisave ni bilo težav.

5. Kako izgleda dan japonskih šolarjev, koliko razredov ima tam osnovna šola?

Šola se začne ob 9. uri, v šoli pa otroci ostanejo do 15. ali 16. ure popoldan.

Šolske ure trajajo 50 minut.

Po končanem pouku otroci sami počistijo učilnico za seboj.

Na Japonskem imajo šolo organizirano malo drugače kot pri nas, po ameriškem vzoru.

6 let osnovne šole, 3 leta nižje gimnazije, 3 leta višje gimnazije in potem, kdor želi, opravi sprejemne izpite, potem pa študij na univerzi.

6 let osnovne šole in 3 leta nižje gimnazije, skupaj 9 let, so obvezni za vse otroke.

V tem času se otroci naučijo pisati, znajo prebrati okoli 1200 kitajskih pismenk, zapisati pa okoli 900, kar ni mačji kašelj.

V japonsčini se namreč besede lahko zapisujejo z zlogovno pisavo (hiragana in katakana), veliko besed pa se zapisuje tudi s kitajskimi pismenkami, po navadi se ena beseda zapiše z eno ali dvema kitajskima pismenkama, so pa tudi izjeme.

Zaradi zahtevne pisave se otroci ukvarjajo z materinščino dosti več kot v Sloveniji.

日本	東京	大阪	北海道
Japan	Tokyo	Osaka	Hokkaido
山	川	日	雨
mountain	river	sun	rain
水	火	田	
water	fire	rice field	
米	魚	寿司	肉
rice	fish	sushi	meat
酒	茶		
alcohol	tea		
車	電気	自転車	飛行機
car	electricity	bicycle	airplane
一	二	三	四
one	two	three	four
五	六	七	
five	six	seven	
男	女	松井秀喜	黒沢明
man	woman	Matsui Hideki	Kurosawa Akira
食	べる	行く	小
to eat	to go	small	big
			many
			few

6. V katerem kraju si ta trenutek in kaj danes delaš?
Trenutno živim v Yokohami, ta hip pa sem gostujoči raziskovalec na Državnem inštitutu za japonski jezik v Tokiu, z vlakom – kako uro stran.

intervju

S TRENERJEM FITNESSA

- Ali ti je delo z različnimi ljudmi zanimivo?

Ja, saj jim rad pomagam, da se počutijo dobro.

- Kdo bolj resno trenira, fantje ali dekleta?

Oboji, le, da dekleta prej razumejo, kaj od njih zahtevam.

- Kolikokrat na teden je pametno trenirati in zakaj?

Odvisno je od starosti in kaj želiš z vadbo doseči; moč giblivoost ali izgubo teže

- Kaj moraš jesti, da lažje treniraš?

Najbolje je jesti ogljikove hidrate, ki jih vsebujejo riž, testenine in krompir.

- Zakaj si se odločil, da postaneš trener?

Ker mi je od nekdaj všeč šport in svoje znanje rad prenašam na ljudi, ki nekaj naredijo zase.

- Kakšen trening priporočaš otrokom moje starosti?

Priporočam vaje za ravnotežje, stabilnost in obvladovanje telesa. Predvsem pa gibalne vaje z žogo (me dvema ognjema) in hoja na Šmarno goro.

intervju

Z ANJO TEDEŠ

Koliko je tvoj osebni rekord?

135 m.

Na kateri skakalnici si ga dosegla?

Na skakalnici v Oberstdorfu v Nemčiji.

Na katerih smučeh si takrat skakala?

Fisher.

Osebni rekord v Sloveniji?

V Sloveniji sem najdlje skočila 120 m.

Koliko si bila takrat stara?

20 let.

Katera je bila največja skakalnica, na kateri si skakala?

Meri 150 m ...

Koliko medalj si osvojila?

Šestdeset.

Koliko od teh je zlatih?

Trideset.

Kdaj si naredila izpit za trenerja?

Pri 18 letih.

Intervju opravil Franci Krajnc, 3. a

Z INES, PROFESIONALNO KOŠARKARICO IN PROFESORICO ŠPORTNE VZGOJE

intervju

Matic: Kdaj si dobila navdih za košarko?

Ines: Že kot otrok sem se vedno ukvarjala s športom. V 2. razredu osnovne šole sem trenirala košarko, gimnastiko, atletiko, plavanje, karate, ples in tenis. Ker je bilo za 8-letno dekle to kar precej težko usklajevati, sem se morala odločiti za en šport. Najbolj pri srcu mi je bila košarka.

Matic: Kaj je tvoj poklic?

Ines: Moj poklic je diplomirana profesorica športne vzgoje in trenerka, prav tako pa sem tudi profesionalna košarkarica.

Matic: Kako zaslužiš denar?

Ines: Denar zaslužim z igranjem košarke in s treniranjem mlajših selekcij košarkaric in košarkarjev.

Matic: V katerih državah si že igrala?

Ines: Igrala sem v Ameriki (Oklahoma, Florida), Nemčiji, Franciji in na Islandiji.

Matic: Koliko treningov imaš na dan?

Ines: Na dan imam 1–2 treninga.

Matic: Koliko tekem imaš v enem mesecu?

Ines: V enem mesecu imam od 5 do 9 tekem.

Matic: Ali imaš kaj počitnic, dopusta?

Ines: Moja sezona se začne oktobra in konča konec marca. Vmes imam dopust samo za božične praznike.

Matic: Koliko je bilo največ točk, kar si jih dosegla na eni tekmi?

Ines: Največ točk, kar sem jih dosegla na eni tekmi, je 46.

Matic: Kolikokrat ste že zmagali?

Ines: To sezono smo zmagali sedemkrat.

Matic: Katere šole si obiskovala?

Ines: Osnovno šolo Tončke Čeč sem obiskala v Trbovljah. Prvi dve leti sem obiskovala gimnazijo v Trbovljah, nato sem dobila košarkarsko ponudbo iz Celja, kjer sem tudi nadaljevala šolanje. In sicer, na I. gimnaziji v Celju, kjer sem tudi maturirala. Nato sem s šolanjem nadaljevala v Ameriki, natančneje na Murray State College-u v Oklahomi. Po enem letu sem dobila košarkarsko ponudbo iz univerze Barry University v Miamiju, kjer sem tudi diplomirala.

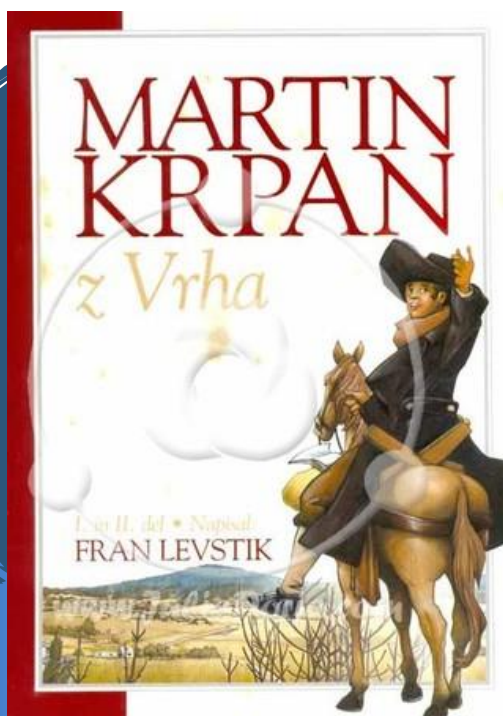
Matic: Kako poteka tvoj dan?

Ines: Po navadi se zbudim ob osmih, pojem zajtrk in spijem kavo. Ob 8.45 se odpravim v fitnes ali pa na trening (odvisno od dneva). Trening traja približno 1 uro in 30 minut. Po končanem treningu včasih ostanem v dvorani in treniram še zase. Nato grem v restavracijo na kosilo in domov. Doma po navadi počivam, igram igrice, poslušam glasbo in se družim s soigralkami. Ob 16. uri zopet kaj pojem in ob 17.20 odidem v fitnes za 30 minut, kjer se ogrejem in pripravim za trening ob 18.00. Po končanem treningu grem v vročo kopel za 10 minut in nato v hladno za 2–3 minute. To ponovim trikrat za boljšo regeneracijo telesa. Ko pridem domov, spijem proteinski napitek in se odpravim v posteljo pogledat kakšen film.

Matic Hrvat Kerin, 3. a

MARTIN KR PAN IN BOLD

Bilo je leto, ko so bile Alpe še zelo visoke, na njih pa ni bilo snega, saj je bil v dolini. Tam je živel Žan Kranjec. Leteči Janez, smo mu rekli. In ukvarjal se je s čudno dejavnostjo: na goro je iz doline tihotapil sneg – in to samo zato, da bi velemeščani lahko smučali. Tihotapljenje snega na goro pa je bilo strogo prepovedano. Tako je narekoval naravovarstveni zakon. Drugi zakon pa je tega dopolnjeval, in sicer je to bil Zakon o preprečevanju rekreacije in zmanjševanju blagostanja.

Pa se je pod Alpe pripeljal župan velemesta izpod Alp.

Ustavil je svojo brrrrpelo in vprašal možaka, s polno vrečo na hrbtu: »Kaj pa tovariš, da ti tako teče po hrbtu. Še bolj me je zbadlo to, da tako hitro tečeš s tem tovorom.«

»Kamenje tovorim, kamenje,« je odgovoril.

»To je dobro, odlično. Le tako naprej,« je bil zadovoljen z odgovorom župan.

»Seveda, župan, kamenje je treba spraviti spet na goro, da bodo lahko v dolini kmetje gojili ajdo, našo odlično ajdo,« se je odrezal Kranjec.

»Tako, se govori. Kako pa ti je ime, ti, vrli in pogumen mož?«

»Žan mi pravijo.«

»Ne zanima me, kako ti pravijo, kako je tvojo pravo ime, tisto, ki si ga dobil ob rojstvu.«

»Janez.«

»Dobro, Janez, čim več kamenja spravi nazaj na hrib.«

»Bom, gospod župan. Bom, da bodo ljudje imeli veliko obdelovalnih polj.«

»Res je. In bo polno hrane,« je bil zadovoljen z odgovorim župan.

»Ja, pa da ne bodo samo smučali in tako zmanjševali obilje v našem velemestu,« ga je dopolnil Žan.

»Ti, Janez, si brihta. Ti bi lahko bil moj pomočnik.«

Župan je bil vidno zadovoljen z odgovorom, zato je le še zamomljal: »Take potrebuje naše velemesto. Take.« In je na hitro dodal le še: »Pa adijo.«

Odpravil se je nazaj v svoje velemesto s tremi hišami in enim blokom ter seveda z županovijo, gostilno in župniščem ter cerkvijo.

Leto in dan pozneje je celo velemesto govorilo samo o teku. Velemesto je namreč gostilo vele sprintersko tekmo. Prišli so najboljši in od najboljših še boljši. Med njimi je bil tudi leteči tekač – tekač vseh časov, pravi vrhunski sprinter, ki ga doslej ni premagal še nihče. Nihče drug kot zloglasni sprinter Usain Bolt. Z vsemi je opravil, kot da bi bili mali zavaljeni cukrčki, ki se topijo na vročem soncu.

Župan je bil obupan, saj se je zavedal, da to leto ne morejo računati na zmago, kar bo pa delovalo na njegove meščane zelo slabo. Pomislil je, da bodo posledice grozne, da bodo ljudje brezvoljni – tudi za delo – da lahko zaradi tega upade celo storilnost; to pa pomeni manj izdelkov, manjši zaslužek, nižji standard, nezadovoljstvo ljudi in: njegovo odstavitev. To ga je tako zaposlilo, da si je z dvema prstoma podprl glavo. In mislil je misli mislečega, zaskrbljeno mislečega.

Ob odprtem oknu je tako skrušeno sedel in z žalostni pogledom gledal na osrednji trg, ki se je že polnil s srečnimi meščani, ki so pričakovali zmago njihovega junaka; tako, kot je bil vse doslej.

Župan je tako otožen modroval: »Kako je lahko tako dober? Tega res ne vem. Vse je že premagal. To pomeni, da lahko tudi našega dosedanjega junaka.« Dve debeli solzi skrbi sta pricurljali po tolstih ličnicah. Kotalili sta se počasi in pali tresk na kamen, simbol alpskega velemesta.

In se mu je posvetilo:« Aha, ta bo pravi. Nihče drug. Nas Žan. ki je s tekom nosil kamne na goro. Premaga ga lahko samo on, naš leteči Kranjec, ki sem ga srečal lansko leto tam pod alpskim vrhom.

Poklicali so Kranjca in on se je takoj zglasil pri županu.

»Kako kaj župan?«

»Vse slabo in še slabše.«

»To pa ni dobro,« je bil zgovoren.

»Ni, ne.«

»In kaj je tako slabega?«

»Slabega?« je pogledal Žana. »Katastrofa je. V mestu je za nas katastrofa.«

»Katastrofa?«

»Ja, katastrofa.«

»Eh, župan, nikoli ni črna barva tako črna, da ne bi bila lahko še bolj črna.«

»To si dobro povedal. Toda to ne bo odpravilo naše katastrofe.«

»Dajte, povejte že, kaj vas teži?«

»Bolt.«

»Boooolt?« je zategnil z glasom.

»Ja, Bolt.«

»Innn, kaj je to?«

»Tekoč. Najhitrejši tekač na svetu. Doslej ga ni premagal še nihče.«

»Ga bo pa jaz: ima dve roki, dvoje nog in čisto nove Alpinine čevlje.«

»Saj zato sem te dal poklicati. Ti si zadnja naša rešitev. Doslej smo vedno zmagali, le letos nam grozi poraza. To bo pa privedlo do nezadovoljstva velemeščanov, ne bodo več delali, izdelkov ne bo, dohodek bo padel in nezadovoljstvo bo tu. Velemeščani bodo zahtevali moj odstop.«

»Vi ste dober župan, razumete, da je dve in dve več kot tri. Takega župana rabimo. Vse bom naredil, da premagam tega Bolanega.«

»Bolta, Žan, Bolta moraš premagati. Tedaj te bom bogato nagradil. Res bogato.«

Žan je bil možat in velik človek, ki je imel dolge noge. Stopil je pred županovo ogledalo: »Ogledalce, ogledalce, ti, meni povej, je Bolt premagljiv, potem se mi nasmej.«
Ogledalce se je zarežalo in takoj za tem v globoko komo zaspalo.

Popoldne je bil trg že popolnoma poln. Ljudje so kričali: »Hura, tek, tek, hura, tek, tek, vrh Alp je naš lek, vrh Alp je naš lek!«

Tuljenje se je slišalo vse do županove dvorane.

Ta se je pojavil na balkonu.

»Hura, gospod župan, hura, hura!« je odmevalo.

»Velemeščani, danes je slavnostni dan. Naše velemesto spet gosti tek na vrh Alp. Vrh, ki ga še ni osvojila tuja noga. In ga tudi letos ne bo.« Poltiho pa si je rekel: »Morda.«

»Kdor prvi pride na vrh gore, je zmagovalec«, je vpil župan.

»Med nami je mnogo in še več odličnih tekačev. Tudi sam Bolt, nepremagljivi Bolt na ravninah je tukaj. Aaaaa ...«

Množica mu je pritegnila: »Aaaaa ...?«

»A, imamo mi svojega asa. Imamo. Ime mu je Žan. Janez od rojstva. In Kranjec se piše. Doslej malo znan, od danes velemestno poznan. Pozdravimo najprej Bolta.

In množica zavpije: »Hura, hura, zmaga je naša in ne vaša!«

Bolt se je samo nasmejal.

In zdaj še Žana, ki ima nove čevlje!«

In iz grl množice ase vsuje: »Hura, hura, Žan, zate bije naša ura!«

Ploskanje je napolnilo trg in cele Alpe, ki so se dvigale nad velemestom.

»Na moj znak poletita v zrak, pardon, proti vrhu.«

»Na Alpe, hura!« so vpili kot nori.

Pok in začela sta teči.

Med potjo je Bolt goljufal (kar je značilno za njegov rod); metal je kamenje na pot in tako oviral Kranjca. Ta se ni pritoževal, saj si je mislil, da kdor je nadloga, je pač nadloga. Zato se je potrudil še bolj.

V zadnji četrtini ga je dohitel. Še pospešil je tek tako močno, da mu je kri kapljala iz ust. Tudi Bolt je

pospešil. Izgledalo je, da bo odločil ciljni šprint, kjer pa je (to vemo z njegovih tekem) Bolt seveda nepremagljiv. A zgodilo se je nepričakovano. Namesto bi nekaj zadnjih metrov pospešil in prehitel Kranjca, je ta padel in se priplazil skozi cilj kot gnil in posušen črviček.

Osramočeni Bolt sploh ni čestital Kranjcu. Le škilasto ga je pogledal – in bogovi so ga kaznovali, da se danes nekoliko škili.

Sedaj pa je napočil čas za nagrado.

Žan je rekel: »Želim si tovoriti umetni sneg, in to z vašim dovoljenjem.«

»Ne, ne in še enkrat ne«, je rekel minister Anže Semenič.

Župan pa je odgovoril: »Dobil bo to, kar si je zaželel.«

Kranjec je rekel je bil zadovoljen. Posmehljivo pomežiknil ministru, ki je postal modro-zelen. Kranjec pa je odšel domov z obrazom, ki je izražal smeh velik kot sonce.

Lep pozdrav – Jaka Torkar, Kranjčev prijatelj in današnji njegov menedžer

Usain Bolt, jamajški atlet, tekač na kratke proge, * 21. avgust 1986, okrožje Trelawny, Jamajka.

Je trenutni olimpijski in svetovni prvak v teku na 100 m in 200 m in svetovni rekorder v obeh disciplinah (9,58 s in 19,19 s). Njegovo ime in dosežki v teku na kratke proge so mu prinesli medijski nadimek »Lightning Bolt« (slovensko *strela*).

(Po https://sl.wikipedia.org/wiki/Usain_Bolt.)

PREMETANKA

Premeči črke in boš dobil ime znanega slovenskega literarnega junaka:

M A R I N P A N K R T

Ilustracija Hinka Smrekarja za naslovnico knjige Martin Krpan izdane leta 1917.

Martin Krpan z Vrha (krajše Martin Krpan) je slovenska umetna pripovedka, ki jo je napisal Fran Levstik leta 1858, in je bila objavljena v Slovenskem glasniku. Anton Slodnjak je menil, da je Levstik s povestjo o Martinu Krpanu želel uresničiti svoj literarni program in pokazati, kakšna proza naj se piše za Slovence.

Manj znana je daljša rokopisna verzija z naslovom Kerpan z Verha v dveh poglavjih, napisana pred tisto, ki je bila objavljena v Slovenskem glasniku, in objavljena šele leta 1931 v Zbranem delu Frana Lesvstika.

MOJA DOMOVINA

Napisala bom spis na temo moje domovine, v katerem bom v ospredje postavila vprašanje »Ali smo Slovenci dovolj narodno zavedni?«.

Prepotovala sem že nekaj sveta, videla veliko nepopisnih lepot narave, a po vsakem potovanju sem ugotovila, da je Slovenija zame najlepša dežela.

Saj pravijo, da je povsod lepo, a doma je najlepše.

Smo majhna država, ki je zelo razgibana. Imamo gore, morje, nižine, doline, jame, jezera in še mnogo znamenitosti, zaradi katerih smo v svetu prepoznavni.

Kljub temu da se marsikomu zdi samoumevno, da živi v takšni Sloveniji, kot jo poznamo danes, se moramo zavedati, da so se naši predniki za to morali zelo potruditi, nekaj izmed njih pa jih je izgubilo tudi svoje življenje.

Slovenci smo že od nekdaj želeli živeti skupaj v eni deželi. Tako smo že 2. polovici 19. stol. oblikovali prvi politični program Zedinjena Slovenija, ki je postal cilj narodnega gibanja Slovencev. Zavzeli smo se za združitev slovenskih dežel znotraj avstrijskega cesarstva. Prizadevali smo si, da uradni jezik postane slovenščina. S programom Zedinjena Slovenija smo se začeli zavedati slovenske narodnosti. Pri utrjevanju narodne zavesti pa so imeli pomembno vlogo čitalnice in tabori. V čitalnicah so se ljudje zbirali, brali in učili v slovenščini, poslušali pevske nastope, predavanja in recitacije. Omeniti velja še tabore, ki so predstavljali množična zborovanja ljudi.

Meni najbližji tabor je bil Vižmarski tabor, ki je bil edini vseslovenski tabor. 17. 5. 1869 se je tam zbralo okoli 30 000 ljudi z namenom, da bi podprli politični program Zedinjena Slovenija in spodbudili prebujanje narodne zavesti Slovencev. Eden izmed govornikov na Vižmarskem taboru je bil dr. Janez Bleiweis, ki je bil v obdobju romantike vodja staroslovencev. V spomin na tabor so na polju, kjer je potekalo zborovanje, postavili spomenik v obliki piramide.

Slovenci pa smo bili samostojni šele po osamosvojitvi od Jugoslavije.

Takrat smo na plebiscitu izrazili voljo, da hočemo biti samostojni in neodvisni, kar dokazuje, da se je s tem strinjalo 88,5 % vseh volivcev. Tako je 25. junija 1991 Slovenija razglasila neodvisnost.

Takrat smo bili Slovenci ponosni in veseli, vendar se je že naslednji dan začela vojna, ki je trajala 10 dni in terjala nekaj žrtev na strani teritorialne obrambe, prav tako pa tudi na strani JLA. Kljub

temu pa smo Slovenci ubranili svojo domovino in po več stoletjih prizadevanja zaživel v samostojni državi.

Kaj pa sedaj, smo še tako ponosni na svojo domovino? Ali jo dovolj spoštujemo?

Mislím, da se starejše generacije pomena osamosvojitve dobro zavedajo, saj so ljudje življenje v Jugoslaviji in osamosvojitveno vojno izkusili na lastni koži. Dobro vedo, da so bili to težki časi, ko smo Slovenci morali stopiti skupaj in se boriti za to, da lahko danes živimo v takšni Sloveniji, kot jo poznamo in na nek način uresničujemo želje naših prednikov. Želje, da bi Slovenci imeli svojo državo in govorili v svojem jeziku.

Menim pa, da se pomena tega premalo zavedamo mlajše generacije, saj se nam zdi samoumevno, da imamo svojo državo in jezik. Zdi se mi, da narodna zavest Slovencev počasi upada, kar se kaže tudi v tem, da za državne praznike na hišah visi le malo zastav. Veliko ljudi se pomena teh praznikov sploh ne zaveda in jim na žalost predstavljajo le dan, ko ni treba v šolo oz. službo.

Velikokrat opazim tudi, da ljudje poslušajo le glasbo tujih ustvarjalcev, ob slovenski glasbi pa se posmehujejo in se iz nje norčujejo. Jih je mar sram, da so Slovenci?

Pogosto se pritožujemo nad Slovenijo in politiki, ki jo zastopajo, nikoli pa se ne zamislimo nad tem, v kako urejeni in varni državi živimo. S tem ne želim povedati, da je vse popolno, ampak opozoriti na to, da je življenje v mnogih državah veliko slabše.

Sama bi se označila kot zavedno Slovenko. Posebno pripadnost do domovine začutim, ko na proslavah ali pred tekmami zaslišim slovensko himno in vidim slovenske zastave, ki ponosno plapolajo v vetru.

Ne glede na to, kje se bom nahajala ali kaj se bo zgodilo, bo Slovenija v mojem srcu za vedno ostala moja domovina. Kraj, kjer se bom počutila domače in varno.

Lana Papič, 9. a

MOJA DOMOVINA

Kaj sploh je naša domovina?

To je kraj kjer so naši spomini in družina.

Kraj, ki so se naši predniki borili, da bi bila to samostojna država.

Domovino spoštujemo, ampak ne toliko, kot so si naši predniki zamišljali, da bi jo morali.

Spoštujemo jo zaradi tega, ker nas dela srečne to, da smo samostojni, in to, da imamo trgovine, šole, denar in dovolj hrane.

Naša domovina samostojna država v EU.

Ko smo stopili v EU, je to izboljšalo gospodarstvo, turizem in življenje v domovini.

Veliko pesnikov je napisalo kakšen verz o domovini, lepo misel – ali pa so ji posvetili daljše delo.

In kakšn i so Slovenci?

V večini spoštljivi, predvsem pa nenasilno ljudstvo.

V Sloveniji se nisem rodila in tudi nisem Slovenka, ampak živim tukaj in tukaj so tudi moji prijatelji ter šola, zato je Slovenija zdaj tudi moja domovina. Je moja domovina.

Blerta Ramkoska, 8. b

MOJA DOMOVINA

Domovina ima poseben čar –
je družina
in božji dar.

Nekoč bilo je potrebno: besedno bojevanje,
da bi,
da bi uresničili svoje sanje:
domovina in naše domovanje!

Skupnost,
zaupnost,
celost –
glasovi so napolnili dol ob Savi,
ko predniki naši so se zavedli,
da so Slovenci pravi.

Dolgo je klila misel: samostojnost;
dokler se priložnost ni porodila
in nas izpod jarma tujega osvobodila.

Danes bi nam vsem
morala biti ljubezen do domovine hvaležnost in obveznost,
saj domovina je možnost,
kjer lahko v največji meri odkriješ svojo sposobnost.

Živa Kokalj, 8. b

DOMOVINA

Domovina: je dar, ki ima svoj čar.

Domovina je vse,
kar ima dobro ime.

Domovina sem jaz, ti,
domovina smo mi vsi.

Domovina je v srcu,
na jeziku,
je ime,
ki ne sme biti samo v telefonskem imeniku.

Domovina je preteklost,
je zgodovina, ki ni samo »fina«,
je žalost,
sreča, ki živi za sedanost in misli v prihodnost.

Moja domovina ima dobro ime;
v imenu se skriva ljubezen za vse.

Viktorija Krušec, 8. b

MOJA DOMOVINA

V Sloveniji živim od prvega trenutka, ko sem prijokala na svet. Tu so me vzgojili v duhu slovenskih običajev in kulture. Že v vrtcu smo se otroci naučili in prepevali mnogo ljudskih pesmi, prebirali pripovedke ter se učili starih slovenskih plesov in iger. Tudi v prestopu v šolo in bilo velikih razlik, saj smo se učili o šegah in navadah v Sloveniji, njeni zgodovini, geografski legi in sploh o jeziku, ki ga uporabljamo v njej – slovenščini. Toda kljub učenju zgodovine o prizadevanju naših prednikov za samostojno Slovenijo, geografije o slovenskih lepotah, vse od kraškega sveta, morja do vedno zasneženih gora, in slovenščine, v nekaterih razredih osnovne šole celo vsak dan; ali mladi Slovenijo res dojemamo kot domovino, dom, skupnost, v katero pripadamo in jo spoštujemo? Glede na dejstva, da vedno več mladih odhaja na študij v tujino, se nikoli več ne vrne in med govorom govori na pol angleško, menim, da ne.

Seveda tako jaz, kot moji vrstniki čutimo pripadnost v Slovenijo, vendar ne v takšni meri, kot je zaželeno ali pa se pričakuje.

Tako imenovan problem premajhnega zavedanja domovine zagotovo ne gre pripisovati mladim. Živimo v svetu, v katerem preko interneta dobimo informacije iz drugega konca sveta v trenutku, zelo pogosta so prijateljstva z ljudmi iz drugih držav in kultur, potovanja niso več privilegij bogatih, boljši transport in mobilnost pa sta povzročila vedno več preseljevanja. Vse to mladim ponuja različne možnosti in izbiro doma, kakršnega si želijo. Zanimivo je, da so »inozemski« Slovenci večinoma označeni kot bolj narodno zavedni od tistih, ki živijo v Sloveniji. Svojo kulturo skozi pesmi, ples in praznovanja nenehno ohranjajo in prenašajo iz roda v rod.

Zanimivo.

Ali to morda namiguje na to, da spoštovanje in ljubezen do domovine človek razvije šele v tujini?

Kot pravijo, se zavedaš kako pomembna je neka stvar šele, ko jo izgubiš.

Slovenija se trenutno ukvarja z velikim problemom:

Vedno več mladih, izobraženih intelektualnih mladih jo zapušča in odhaja iskati znanje v tujino.

Ali je naš šolski sistem res tako slabši od ostalih,

ali mladi ne čutijo ljubezni do doma,

ali le iz radovednosti raziskujejo nove dežele?

Zdi se mi, da trenutno Slovenci ne izpolnjujemo želja naših prednikov o narodni pripadnosti, menim pa tudi, da tega ne bi smeli obsojati. Prav je, da vsak izkoristi vse možnosti, ki so mu ponujene in si sam izbere dom.

Le zakaj bi dom moral biti domovina?

Navsezadnje je to kraj, kjer se počutiš dobro, ljubljeno in sprejeto – ne glede na to, ali je to domovina, ki pa te je vzgojila v človeka, kakršen si.

Definicija doma in domovine v resnici ni tako preprosta.

Dom se opredeljuje kot prostor, kjer živiš, domovino pa deželo, v kateri se je nekdo rodil in v njej prebiva.

Ima torej nekdo lahko več domovin?

Čedalje več je ljudi k prebivajo v državah, v katerih se niso rodili.

Je potem to njihova domovina?

Zanimivo je tudi razmišljanje o tem, ali je dom res le prostor, kjer nekdo živi ali nekaj več. Nekaj, kar ti je ljubo, ti nekaj pomeni, in prostor, kjer se počutiš dobro.

Če povzamem napisano, menim, da ima vsak pravico izbrati svoj dom in deželo, ki jo ima za svojo domovino. Nikogar zaradi tega ni potrebno obsojati in kritizirati, saj je najbolj pomembno

to, da kjer koli živiš, tam uživaš in se počutiš dobro.

SMUČARSKA DOGODIVŠČINA

Med zimskimi počitnicami smo odšli na smučanje v Dolomite. To so gore v Italiji. Ker smo vsak dan presmučali veliko, smo sklenili, da zadnji dan preživimo bolj lahkotno. Nato pa smo se kljub temu odločili za oranžno »sellarondo«. Sella je ime gore, ronda pa okrog, torej smo smučali okoli gore. Bilo je megleno in mrzlo vreme. Ker smo to »sellarondo« delali že drugič, smo mislili, da pot poznamo, a ni bilo čisto tako.

Na eni točki nismo vedeli, kam naj se odpeljemo, saj je bila pot zelo slabo označena. Stopili smo z rumene sedežnice, a nikjer ni bilo nobene table. Tudi ostali so na tisti točki kar stali in gledali, v katero smer naj zavijejo. Na sedežnici sem opazila oranžno tablo. Pokazala sem jo mami in očiju in odšli smo v tisto smer. Ugotovili smo, da smo na zeleni »sellarondi«. Kar je pomenilo, da peljemo v nasprotno smer, kot smo hoteli. Zato smo se odpeljali nazaj gor. Uspeli smo najti pravo pot, a je bila alternativna, kar pomeni, da je to druga možnost. Prišli smo na enako točko in oči je zagledal tablo. Bila je prava in odpeljali smo se tja. Prepoznali smo pot. Odsmučali smo čez cesto, se vzpeli po stopnicah in natakneli smuči nazaj. Kmalu je začelo snežiti in postali smo lačni. Še dobro, da smo imeli s seboj čokolado. Vsak si je odlomil kos. Ko smo končali s »sellarondo«, smo se odločili, da gremo domov, a pot nazaj ni bila tako kratka. Ker v bližini nismo poznali nobene kočice, smo izbrali prvo, ki smo jo zagledali.

Na srečo smo odkrili odlično restavracijo, v kateri sem si naročila jajca in krompir, saj se mi zdi, da to gre skupaj. Mami in oči sta jedla solato s prelivom iz vinskega kisa, olivnega olja in gorčice. Ko smo prišli na domač teren, sem vodila jaz, saj sem pot že zelo dobro poznala. Zamenjali smo tri sedežnice in vsaka je imela varovalo spuščeno nižje.

Počakali smo zelen avtobus, ki nas je odpeljal do hotela. Po krajšem počitku smo odšli na svež zrak. Bližala se je večerja. Ker je bil petek so nam postregli ribe. Večerja je imela kar pet hodov: dve predjedi, solato, glavno jed in sladico. Po tako napornem dnevu smo morali spočiti svoje težke glave, zato smo odšli spat.

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Danes bom opisala, komu sem se zlagala in kdo se je meni zlagal.

Nekega dne v vrtcu sem se vzgojiteljici zlagala, da imamo doma tri pse. Vzgojiteljica mi je verjela.

V prvem razredu se mi je sošolec zlagal, da bo v vsakem razredu imel novo torbo, peresnico in vse ostalo. Sošolec pa je imel vse do šestega razreda vse enako kot v prvem razredu.

V tretjem razredu se je moja prijateljica zlagala, da se dva fanta tepeta zame. To seveda ni bilo res.

V četrtem razredu se mi je sošolec zlagal, da imajo doma zelo veliko liziko in da mi jo bo prinesel. Čez dva dni pa mi je prinesel dve majhni vrečki bombonov.

V petem razredu se mi je sošolka zlagala, da ima popularno igrico naloženo na telefonu, a je ni imela.

Včasih se tudi sama zlažem prijateljicam.

Na športni, ko sta moji dve sošolki razlagali, kaj vse bosta imeli na pohodu, sva se jaz in moja najboljša prijateljica zlagali, da ničesar ne bova vzeli s seboj. A se je drugi dan na pohodu izkazalo, da sva s seboj vzeli veliko hrane.

S prijateljico se tudi včasih zlaževa, da greva v knjižnico, potem pa greva v šolski park ali ravno obratno.

Vsak se more vsaj enkrat zlagati. Zlažemo se zato, ker hočemo pridobiti pozornost drugih ljudi.

ALICA V ČUDEŽNI DEŽELI

Danes bom opisala, kako se bi jaz pogovarjala z Alico med poukom.

Bil je lep sončen dan. Z Alico sva se usedli v drugo klopo. Ko je bilo še 10 minut odmora, sem jo vprašala: »Ali imaš kakšno skrivnost?«

Ona pa mi je odgovorila: »Ja, imam.«

»Ali mi jo lahko zaupaš?« sem vprašala.

Alica mi je odgovorila: »Lahko ti jo zaupam, če je nikomur ne boš izdala.«

Jaz sem zmajala z glavo, kar je pomenilo, da nikomur ne bom povedala njene skrivnosti.

Ona je začela šepetavo govoriti: »Lahko grem na drugo stran ogledala.«

Začudila sem se: »Kaj? Ne razumem.«

»Lahko grem na drugo stran ogledala,« je še enkrat ponovila.

Vprašala sem jo: »Ali si že bila na drugi strani ogledala? Povej mi vse. radovedna sem.«

Alica je zašepetala: »Ja, bila sem že bila na drugi strani ogledala in povedala ti bom, kako je bilo.«

»Povej mi, zelo me zanima,« sem postajala nestrpna.

Alica pa je začela pripovedovati: »Ko sem vstopila v ogledalo, nisem vedela, kje sem. Nato pa sem zagledala Glava moža. Malo sva se pogovarjala. Nato mi je razkazal Šahovsko deželo.«

»Kaj? Da se dežela imenuje Šahovska dežela? Tega pa mi nisi omenila,« sem rekla.

Ona pa, kot da me ne bi slišala, je govorila naprej: »Spoznala sem tudi ...« Potem pa ...

»Sedite in bodite tiho!« je učiteljica zahetevala.

»Po pouku pridi k meni domov in ti bom povedala vse od začetka do konca ter pokazala, kaj sem ...« Utihnila je, saj je učiteljica bila z zahtevo glasna: »Dovolj, dekleti.«

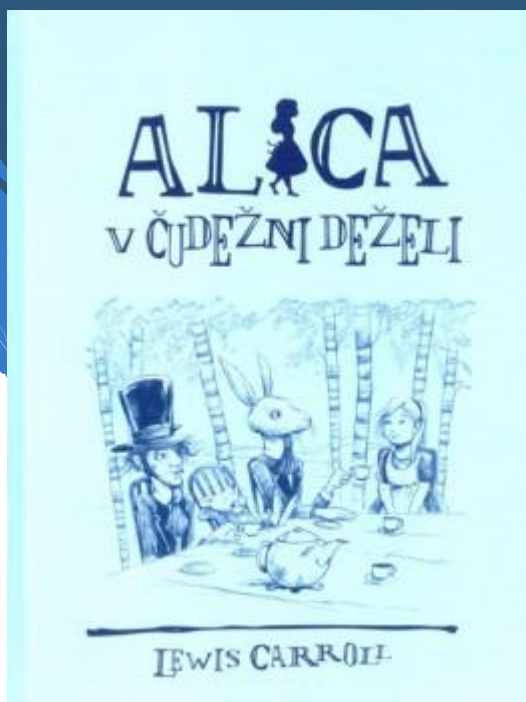

In sva utihnili.

Veselila sem se obiska pri sošolki.

Neža Komjanc, 6. b

Alica v čudežni deželi, Lewis Carroll

Pravljica o deklici v središču nenavadnih dogodivščin

Aličina dogodivščina začne, ko zdolgočasena sedi na travniku, potem pa zagleda belega zajčka, steče za njim in pade skozi zajčjo luknjo. Znajde se v čudaškem svetu absurdov, polnem nenavadnih pripetljajev. V tem nenavadnem okolju se večja in manjša, njene solze ustvarijo jezero, srečuje se z nenavadnimi bitji, s katerimi ima še bolj

nenavadne pogovore.

Ko jo gosenica vpraša: »Kdo si pa ti?«, ji Alica odvrne: »Saj ... saj tega trenutno niti sama ne vem, gospa ... Hočem reči, da sem vedela, kdo sem, ko sem davi vstala; toda zdi se mi, da sem se medtem že večkrat spremenila.«

ŠOLA

V šoli so učitelji,
ki jim pravimo mučitelji.

Namesto zvezkov
imamo zrezke.

Učimo se pisave,
ki nam delajo težave.

Vsak dan dobimo računov malo,
a mi jih rešimo za šalo.

Pri angleščini dobimo petico,
ampak samo za polovico.

Pri glasbi vsak po svoje,
a ugibamo kdo to poje.

Včasih s prijateljico okrožnico nosiva,
in za podpis prosiva.

A meni bo zdaj potekel čas,
ker to sem prava jaz.

Neža
Komjanc, 6. b

GASILCA PRIHITTA

Ko se u3pajoče luči prižgejo,
še sir1 zazvoni.

Ž1 po 5ah pridrvi,
saj stena ji gori.

2nožca prihitita,
saj ne smeta biti l1.

Mi2 bova pogasila steno,
in 5ro rešila.

Neža Komjanc, 6. b

ŠOLA

Kdo se v šoli sploh še uči?
Noben, niti piflarji se je ne drži.
Pa se učimo, smejimo in prdimo,
na koncu vsi utrujeno spimo.
Ne moremo pomagat ko to nam ne gre
razmišljam pa nikamor ne pridem.
Ocene so slabe ko en vrag,
vsi bomo kmalu leteli čez prag.
Učitelji za enkrat prenašajo nas
a naslednje leto bomo leteli v nižji klas.
Šola je res en šment,
ne moreš jo strgat, ne moreš zažgat,
ostala bo vedno pošast.

Neža Komjanc, 6. b

PUST

KRIŽANKA

Vodoravno

2 pustna slaščica z marmelado

4 kurentova palica

6 običaj

8 pokop pusta

9 pustni običaj

12. lik z leseno masko in s klobukom iz papirnatih rož

14 slaščica ob pustu, ki ima ime po živali

16 lik, podoben povodnemu možu

Navpično

1 »pametni ljudje« na cerkniškem karnevalu

2 pustna povorka

3 kraj krofov

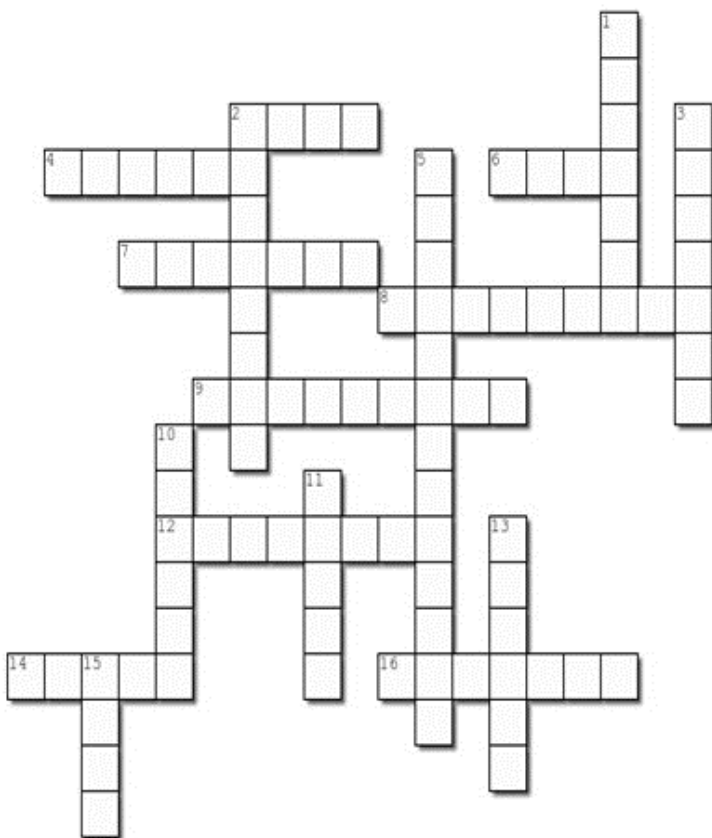
5 dan, ko godujejo debeli

10 znana cerkniška coprnica

11 kdor poka z biči

13 lik s Ptujkega polja

15 drugi izraz za pustno masko

RAŠICA, časopis Osnovne šole Šentvid (OŠŠ)

Izdala:

Osnovna šola Šentvid

Prušnikova ul. 98

1210 Ljubljana Šentvid

Zbornik obsega prispevke šolskega leta 2018/2019

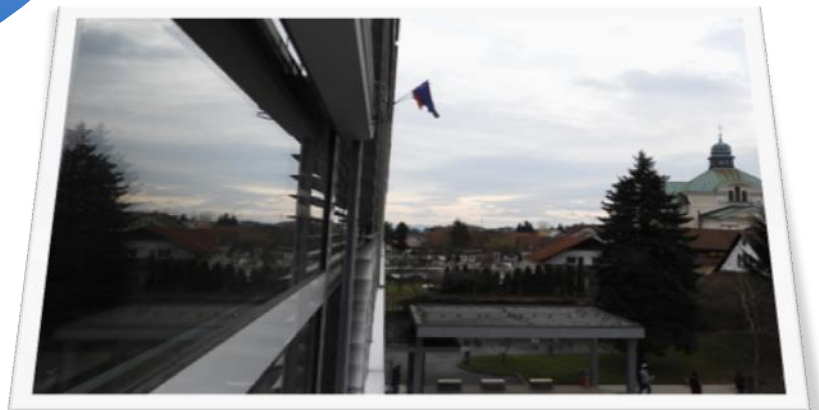
Prispevke zbrali in uredili: Manca Komjanc, Izabela Lapajne

Izide enkrat v šolskem letu.

Ilustracije: Tias Pajič, 7. a

Jezikovni pregled: Manca Komjanc

Oblikovanje: Maj Vodopivec

Ponatis člankov in slik je mogoč samo z navedbo vira.

Mentorji: Jože Skaza, Simone Vuzem, Mirjana Keber, Nevenka Babič Kozamernik, Nika Malovrh, Marja Godler, Maruška Kerin

Naslovna stran: Tias Pajič, 7.a

Elektronska izdaja: junij, 2019